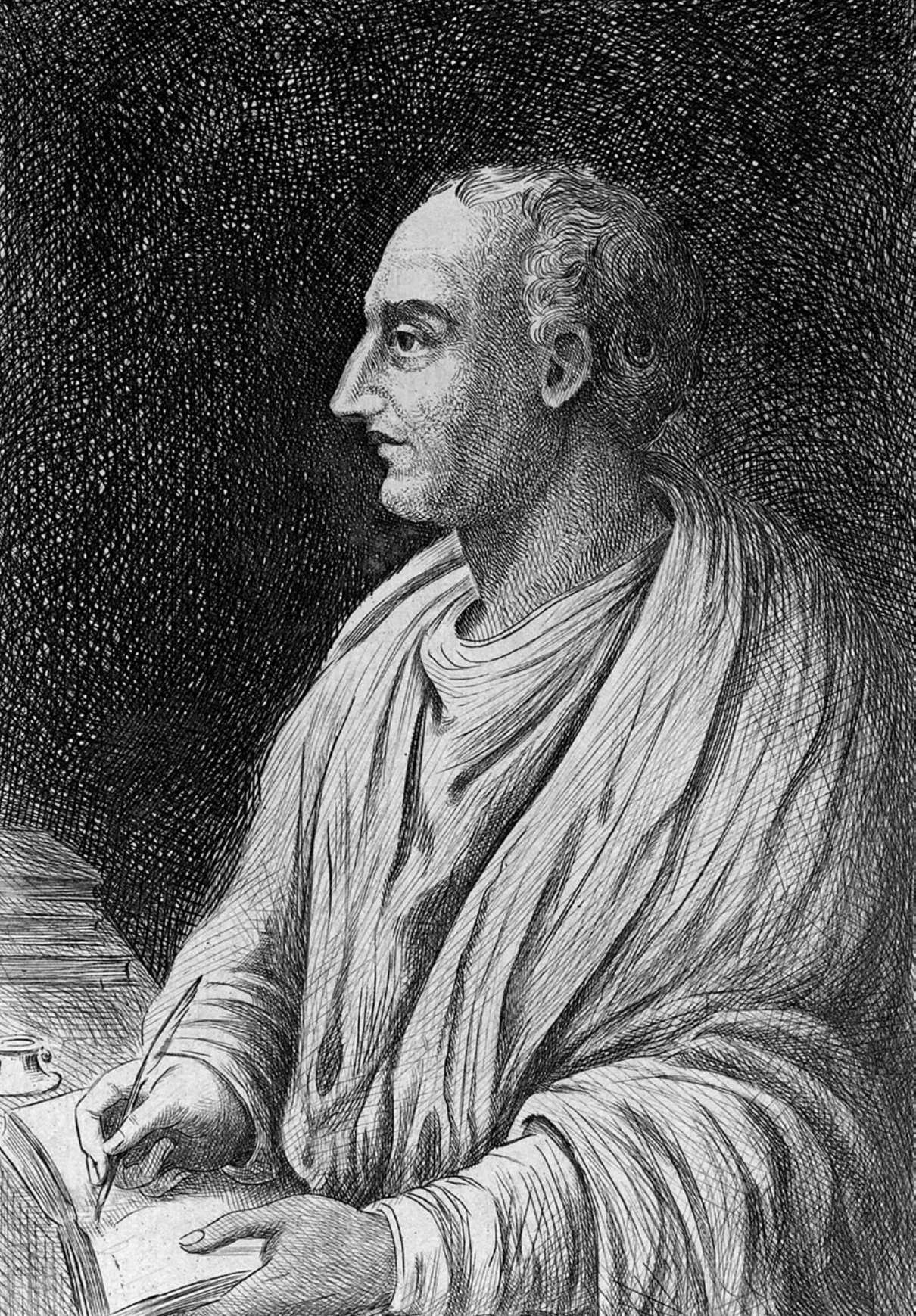

ROMULOVO MĚSTO

V případě Říma, který se z malé, ale svébytné osady změnil ve velkoměsto a největší mocnost své doby, platí to samé, co o původně malých řeckých městech. Čím víc se rozrostl, čím byl silnější, tím víc zapadal i do bahna zločinu. Tento proces velice silně poznamenal poslední desetiletí republiky a typický byl pro celou dobu císařství. Původní římské ctnosti byly mnohdy nahrazeny všemi druhy zločinu, který se tak nadlouho stal znakem tohoto velkoměsta. Rozhodně mu to ke cti nesloužilo.

Ale růžové to nebylo ani v jeho začátcích. Nejstarší legendy a záznamy mluví o únosech, vraždách, krádežích, včetně krádeží úrody nebo dobytka a touze po kořisti. Komplexní pohled na tehdejší kriminální Řím nám poskytují jeho nejstarší zákoníky.

V roce 451 př. n. l. byla v Římě ustanovena desetičlenná komise, zvaná decimvirové – decimviri legibus scribundis, která měla za úkol nové zákony sepsat. Ještě v téže roce předložila ke schválení zákony napsané na deseti dřevěných deskách a rok poté na dalších dvou. Tato právní úprava proto dostala název Zákony dvanácti tabulí (desek) – Lex duodecim tabularum.

Z oblasti trestné činnosti věnovaly pozornost zejména veřejným zločinům (maleficium, crimen, delictum publicum) – úplatnosti soudců, vraždám (odlišeným od zabití), krádežím, žhářství a zradě.